

تذکر این کتاب توسط مؤسسه فرهنگی - اسلامی شبکه الامامین الحسنین علیهما السلام بصورت
الکترونیکی برای مخاطبین گرامی منتشر شده است.

لازم به ذکر است تصحیح اشتباهات تایپی احتمالی، روی این کتاب انجام گردیده است.

بسم الله الرحمن الرحيم

نام کتاب: دانستنیهای حضرت زینب علیها السلام و حضرت رقیه علیها السلام

نویسنده: علی غزالی اصفهانی

دانستیهای حضرت زینب علیها السلام و حضرت رقیه علیها السلام

مردانی که در این جهان رتبت برتری و تقدم را حائز گشته اند، بی شمارند، ولی زنانی که به این مقام و مرتبت نائل شده اند معدوی بیش نیستند.

مادر بشر حضرت حوا علیها السلام که در وصف حضرتش در دعای ام داوود وارد شده: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ أُمَّنَا حَوَّاءَ الْمُطَهَّرَةَ مِنَ الرَّجْسِ وَ...»⁽¹⁾ و خواهر حضرت موسی علیه السلام که از ازدواج پیغمبر خاتم صلی الله علیه و آله در جنه المأوی است⁽²⁾ و آسیه زوجه فرعون که وی نیز همین شرافت را داراست و مریم بنت عمران مادر عیسی علیه السلام و خدیجه اُمُّ الْمُؤْمِنِينَ بنت خویلد که خدماتش به دین مقدس مشهود عالمیان است و حضرت صدیقه طاهره انسیه حوراء، بتول عذراء، فاطمه زهرا علیها السلام که مسلم است تقدم و برتری و سیادت حضرتش بر تمام زنهای عالم از اولین و آخرین. و دیگر از زنان مفضله حضرت زینب علیها السلام دختر سید اوصیاء و سید نساء است که شرح مناقب و مراتب احوال آن مفضله مکرمه به اختصار ذکر می گردد.

نسب حضرت زینب علیها السلام

دختر امیرالمؤمنین علی صلوات الله علیه است فرزند ابوطالب عبد مناف که او - فرزند عبدالمطلب و اسمش شبیه است و فرزند هاشم و اسمش عمرو فرزند عبد مناف و مادرش فاطمه زهرا علیها السلام دختر خاتم الانبیاء صلی الله علیه و آله، فرزند عبدالله که فرزند عبدالمطلب و فرزند هاشم است و مادر حضرت زهرا علیها السلام خدیجه دختر خویلد فرزند اسد فرزند عبدالعزی فرزند قصی است.

نام و القاب و کنیه حضرت زینب علیها السلام

زینب در لغت به معنای درخت نیکو منظر آمده و مخفف «زین و اب» یعنی زینت پدر. هنگامی که زینب علیها السلام متولد شد مادرش حضرت زهرا علیها السلام او را نزد پدرش امیرالمؤمنین علیه السلام آورده گفتند: این نوزاد را نامگذاری کنید!

حضرت فرمودند: من از رسول خدا جلو نمی افتم در این ایام حضرت رسول صلی الله علیه و آله در مسافرت بودند، پس از مراجعت از سفر امیرالمؤمنین به حضرت عرض کردند: یا رسول الله صلی الله علیه و آله نامی برای نوزاد انتخاب کنید. رسول خدا فرمودند: من به پروردگارم سبقت نمی گیرم.

در این هنگام جبرئیل فرود آمده سلام خداوند بزرگ را به پیامبر ابلاغ فرمود و گفت: نام این نوزاد را زینب بگذارید! خداوند این نام را برای او برگزیده است. بعد مصائب و مشکلاتی را که بر آن حضرت وارد خواهد شد، بازگو کرد. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله گریست و فرمود: هر کس برای این دختر بگیرد مانند کسی است که برای برادرانش حسن و حسین علیهما السلام گریسته باشند.

القاب حضرت زینب علیها السلام

- 1- عالمه غیر معلمه (داناى نیاموخته)
- 2- كعبة الزرايا (قبله رنج ها)
- 3- نائبة الزهراء علیها السلام (جانشین و نماینده حضرت زهرا علیها السلام)
- 4- نائبة الحسين علیه السلام (جانشین و نماینده حضرت امام حسین علیه السلام)
- 5- عدیله الخامس من اهل الكساء (همتاى پنجمین نفر از اهل کساء)
- 6- كفیلة السجاد (سرپرست حضرت سجاد علیه السلام)
- 7- ولیدة الفصاحة (زاده شیوا سخنی)
- 8- فصیحه (سخنور گویا)
- 9- الفاضلة (بانوی با فضیلت)
- 10- الكاملة (بانوی تامّ و کامل)
- 11- عقیله بنی هاشم (زن ارجمند)

کنیه حضرت زینب علیها السلام

در کنیه های حضرت زینب علیها السلام نیز «ام کلثوم» و «ام عبدالله» ذکر شده که روی این نقل زینب «ام کلثوم کبری» است.

دوران کودکی حضرت زینب علیها السلام

دختر بزرگوار امیرالمؤمنین و فاطمه زهرا علیها السلام با اینکه پنج یا شش سال بیشتر از عمر خود مادر عزیزش را درک نکرد و در سنین پنج یا شش سالگی مادر را از دست داد اما در همین سنین اندک چنان تربیت شده بود که از فاطمه علیها السلام حدیث و روایت نقل کرده و چند تن از تاریخ نویسان و محدثین سند خطبه «فدک» را به همین بانوی بزرگوار یعنی حضرت زینب علیها السلام رسانده و از او نقل کرده اند، بر کسی پوشیده نیست که نقل چنین خطبه ای از طرف دختری که در سن پنج یا شش سالگی است و حفظ آن کلمات با آن همه بلاغت و جامعیت دلالت بر کمال رشد و فهم و علم و دانایی او می کند و می توان گفت: بهر امر الهی بوده و جنبه فوق العادگی داشته است.

حدیث دیگری است که شیخ جعفر نقدی در کتاب زینب کبری نقل شده که گوید روزی امیرالمؤمنین علیه السلام زینب را که در سن طفولیت به سر می برد روی زانوی خود نشاند و به او فرمود: بگو «احد» یعنی یکی، زینب علیها السلام گفت: «احد» بعد فرمود: بگو «اثنین» یعنی دو تا، زینب ساکت شد علی علیه السلام بدو گفت: سخن بگو! زینب گفت: زبانی که بگفتن یکی گردش کرده چگونه دو تا بگوید؟ امیرالمؤمنین علیه السلام دختر خود را به سینه چسبانید و او را بوسید.

ازدواج با عبدالله بن جعفر و ادامه زندگی آن بانو

از اخبار و تواریخ بدست می آید که در میان یاران و نزدیکان امیرالمؤمنین علیه السلام افراد زیادی که آرزو داشتند به افتخار همسری عقیده بنی هاشم حضرت زینب کبری علیها السلام نایل شوند، ولی هر گاه نزد امیرالمؤمنین علیه السلام از این مقوله سخن به میان می آوردند با مخالفت آن حضرت، مواجه می شدند تا آنکه عبدالله بن جعفر بن ابیطالب برادر زاده امیرالمؤمنین علیه السلام برای این منظور قدم پیش گذاشت و کسی را از طرف خود برای خواستگاری به خانه آن حضرت فرستاد و علی علیه السلام تقاضای او را قبول فرمود و مهریه او را نیز بر طبق مهریه مادرش فاطمه زهرا علیها السلام قرار داد.

چنانچه می دانیم علی بن ابیطالب علیه السلام نزدیک به 4 سال از پایان عمر خود را در کوفه گذرانید و این هم به خاطر این بود که بیشتر هوا خواهان آن حضرت در کوفه بودند و با معاویه که در شام سکونت داشت و خوارج که در نهران بودند در حال جنگ بود و کوفه از این جهت نزدیکتر و آماده تر از مدینه بود، امیرالمؤمنین علیه السلام با انتقال دادن مرکز خلافت خود از مدینه به کوفه، زینب نیز با شوهرش عبدالله بن جعفر به کوفه آمد و در آنجا سکونت پیدا کردند و عبدالله بن جعفر در جنگ صفین جزء لشکریان آن حضرت بود فرماندهی گروهی از سربازان علی علیه السلام را به عهده داشت در این مدت بی بی زینب علیها السلام نیز به ارشاد و تعلیم زنان کوفه اشتغال داشت و از خصائص ایشان نقل شده که در کوفه 30 مجلس درسی برای زنها تشکیل داد و برای آنها قرآن را تفسیر می کرد و در یکی از روزها به تفسیر سوره «کهیعص» مشغول بود که امیرالمؤمنین علیه السلام از در وارد شد و از ایشان پرسیدند: «کهیعص» را تفسیر می کنی عرض کرد: آری، امیرالمؤمنین علیه السلام فرمودند: ای نور دیده این حرف رمزی است در مصیبت وارده بر شما عترت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سپس سخنانی در این باره به زینب علیها السلام فرمود... که شاعر در این باره می گوید:

روزی آن نادیده مکتب عالمین پای تا سر فاطمه در فاطمه
مکتب تفسیر قرآن باز کرد بایی از انوار ایمان باز کرد

در بر بابای خود آن پاکزاد داشت بر لب کاف و هاء یاء و عین و صاد
گفت: بابایش گو که در عالمین زینب بابا و فخر فاطمه
ای که بعد از فاطمه مثل تو نیست یعنی: این حرفها دانی که چیست؟
کاف تو کربلای پر بلاست های تو های هلاکت ز اشقیاست
یاء تو باشد یزید پر عذاب

ای سراپا عفت و تقوی و نور صاد تو صبر است نی سنگ صبور
گر حسین این خواهر والا نداشت کربلا و نهضتش معنا نداشت
بی وجود زینب اسلامی نبود از حسین و کربلا نامی نبود

شوهر حضرت زینب علیها السلام

عبدالله بن جعفر طیار رضوان الله علیها که در زمان امیرالمؤمنین علیه السلام زینب علیها السلام را تزویج نمود، بعد از وفات زینب علیها السلام سالیان دراز عمر نمود و در روایت است که عمرش به نود سال رسیده، علماء رجال وی را از محدثین شمرده اند، در غزوه صفین ملازم رکاب امیرالمؤمنین علیه السلام بود و در این غزوه او را نامی بلند و ارجمند است، وی شجاعتی به سزا و فصاحتی روح افزا داشت. مدائنی روایت نموده است: روزی معاویه نشسته بود و عمروعاص حاضر مجلس بود، در آن اثناء دربان گفت: عبدالله بن جعفر آمد. عمروعاص گفت: به خدا سوگند جعفر را اذیتش نمایم. معاویه گفت: چنین مکن که حریفش نشوی.

عبدالله بن جعفر گذشته از شخصیت بزرگی که از نظر خانوادگی و انتساب با خاندان نبوت و بزرگان قریش داشت دارای کمالاتی نیز بوده و از آن جمله جود است و سبب سیادت و بزرگی بیشتری برای او شد و یکی از سخاوتمندان مشهور عرب گردید و او را «بحر الجود» دریای سخاوت می نامیدند. تاریخ وفات او را سال 80 هجری نوشته اند.

اولاد حضرت زینب علیها السلام

روایت إعلام الوری، سه پسر، علی و جعفر و عون و یک دختر مسمّاء به ام کلثوم اند.

سن حضرت زینب علیها السلام

در این باب نمی توان به تحقیق حکمی نمود و دلیلی بر تعیین سن عمر شریفش نیست. بلی اینقدر می توان گفت که در سفر کربلا عمرش از پنجاه سال افزون بوده است زیرا ولادت با سعادت برادر والاگهرش حضرت سیدالشهدا علیه السلام در سنه 3 هجری بوده و با ولادت حضرت زینب علیها السلام مولود دیگری فاصله نبوده است و سال وفات آن حضرت به کلی مجهول است، وفات آن حضرت در زمان یزید بوده که در هیچ روایتی دیده نشده بلکه تمام کتب تاریخی آن را تکذیب می نمایند. آن حضرت سفری با شوهر خود، عبدالله بن جعفر (رضوان الله علیه) به شام رفته است و در همان زمان وفات یافته است و در نزدیکی شهر دمشق در راویه مدفون گردیده است، ولی به لحاظ قرائن تاریخیّه بعید نیست بلکه ظاهر همین است که عمر شریفش از 60 سال گذشته و به 70 سال نرسیده بوده است.

مولد و مدفن حضرت زینب علیها السلام

ولادتش در مدینه طیبه بود و همان جا در خدمت جدّ و پدر زندگی می کردند، تا وقتی پدر بزرگوارش در کوفه مستقر گردید، زینب علیها السلام از همان اوقات در کوفه رحل اقامت کردند و پس از شهادت امیرالمؤمنین علیه السلام که اهل بیت به مدینه بازگشتند وی نیز مراجعت فرمود، تا آنجا که در خدمت حضرت سیدالشهداء علیه السلام به کربلا رفت و پس از شهادت آن حضرت به شام رفت و از آنجا به مدینه و در مدینه مانده تا اواخر عمر شریفش که مسافرتی با شوهر خویش، عبدالله بن جعفر به شام داشت و در همان دوران وفات نمود و در نزدیکی دمشق در راویه مدفون شد. والحال قبرش معروف است و مزار عمومی مسلمانان است. و او را در دمشق «سِتّ» می نامند که ظاهراً مخفف سیّده است.

عبادت حضرت زینب علیها السلام

بزرگترین وسیله برای تقرب بدرگاه پروردگار عبادت و بندگی در پیشگاه مقدس اوست، از برخی مورخین نقل شده می نویسند در تهجد و شب زنده داری بی بی زینب علیها السلام در تمام مدت عمرش ترک نشد حتی شب یازدهم محرم که از حضرت سجاد علیه السلام روایت شده که فرمود: در آن شب عمه ام زینب را دیدم در جامه نماز نشسته و مشغول عبادت است و با تمام مصیبتهایی که بر او وارد شده بود از کربلا تا شام هیچگاه نوافل خود را ترک نکرد و نیز روایت کردند که چون امام حسین علیه السلام برای وداع با زینب آمد از جمله سخنانی که به او گفت: این بود که فرمود: «يَا أُخْتَاهُ، لَا تَنْسِينِي فِي نَافِلَةِ اللَّيْلِ؛ خواهر جان مرا در نماز شب فراموش نکن» و باز در نقل دیگر از فاطمه دختر امام حسین علیه السلام می گوید: عمه ام زینب پس وی همچنان در آن شب در جایگاه عبادت خود ایستاده بود و به درگاه خدای خود استغاثه می کرد و در آن شب چشم هیچ یک از ماها به خواب نرفت و صدای ناله ما قطع نشد.

امام سجاد علیه السلام باز در این باره می فرمایند: عمه ام زینب علیها السلام همه نمازهای واجب و مستحب خود را در طول مسیر ما از کوفه به شام ایستاده می خواند و در بعضی از منزل ها نشسته می خواند و این هم به جهت گرسنگی و ضعف او بود، زیرا سه شب بود که غذایی را که به او می دادند میان اطفال تقسیم می کرد چونکه آن مردمان (سنگدل) در هر شبانه روز به ما یک قرص نان بیشتر نمی دادند. آری این بود نمونه و گوشه ای مختصر از عبادتهای بدنی و انجام نماز واجب و نافله زینب علیها السلام.

مقامات عالیّه و قوت ایمان حضرت زینب علیها السلام

پدر بزرگوارشان امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود چنانچه در کتاب اصول کافی نقل شده است:

«الإيمانُ له أركانٌ أربعةٌ: التَّوَكُّلُ عَلَى اللَّهِ، وَتَفْوِيضُ الْأَمْرِ إِلَى اللَّهِ، وَالرِّضَا بِقَضَاءِ اللَّهِ، وَالتَّسْلِيمُ لِأَمْرِ اللَّهِ

عز وجل.»

«از برای ایمان چهار رکن می فرماید: یکی توکل و اطمینان قلب و اعتماد به خداوند جل جلاله دیگری واگذاشتن کارهای خود به خدا و سومی راضی بودن به رضای الهی چهارم تسلیم بودن به قضاء و برای کار خدای عزوجل.» تبعیت و احوال آن بزرگوار حضرت زینب علیها السلام دلالت می نماید که ارکان ایمان به نحو کامل در حضرتش مجتمع بوده، استدلال بر این دعوی همان سخنی که در مجلس عبید زیاد فرموده است چنانچه سید بن طاووس در لهوف نقل کرده کافیت:

پسر زیاد گفت: «کیف رأیت صنع الله بأخیک و اهل بیتک»، زیاد گفت: چگونه دیدی کار خدا را با برادرت و خویشاوندت؟! فقالت: «ما رأیت الا جمیلا! هولاء قوم کتب الله علیهم القتل، قبر زوالی مضاجعهم و سیجمع الله بینک و بینهم، فنهاج و تحاصم، فانظر لمن الفلج یومئذ! ثکلتک یابن مرجانه!» فرمود: به جز نیکویی ندیدم آنان جمعی بودند که خدای تعالی مقرر فرمود بر آنها کشته شدن را پس به خوابگاه خود رهسپار شدند و در آنجا خوش بختند و زود باشد که خدای تعالی جمع کند میان تو و آنها و با تو مهاجه و خصومت شود، پس بنگر در آن روز حجت کدام غالب شود و ظفر که را بود؟! مادرت به سوگت بنشیند ای پسر مرجانه!

فصاحت و بلاغت حضرت زینب علیها السلام و ایراد خطبه در کوفه و شام

خطبه های آن حضرت دلیل قوی بر کمال و فصاحت و بلاغت او و بالاترین وصفی که در این باب می توان گفت همانست که خُزیمه اسدی گوید: (کأنما تنزع عن لسان امیرالمؤمنین علیه السلام) و می گوید: به خدا سوگند ندیدم زنی را مثل زینب علیها السلام که با شدت حیایی که دارد به این مثابه سخن سراید، گویا با زبان امیرالمؤمنین علیه السلام سخن می گوید، اشاره به مردم نمود که ساکت شوید، مردم ساکت شدند و جرسها ساکن گردید، این وقت زینب علیها السلام به سخن آمد و فرمود:

متن خطبه در کوفه

«الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ.

أَمَّا بَعْدُ، يَا أَهْلَ الْكُوفَةِ! يَا أَهْلَ الْحَنْتِلِ وَالْحَنْدِلِ! أَتَبْكُونَ؟! فَلَا سَكَنتَ الْعَبْرَةُ وَلَا هَدَاتِ الرَّثَّةُ! إِنَّمَا مَثَلُكُمْ مَثَلُ الَّتِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ! أَلَا وَإِنَّ فِيكُمْ الصَّلْفَ وَالصَّنْفَ وَدَاءَ الصِّدْرِ الشَّيْفِ وَمَلَقَ الْأَمَةِ وَحَجْرُ الْأَعْدَاءِ كَمَرَعِي عَلَى دِمْنَةٍ أَوْ كَفِضَةٍ عَلَى مَلْحُودَةٍ! أَلَا سَاءَ مَا تَزِرُونَ! إِي وَاللَّهِ فَابُكُوا كَثِيرًا وَأَضْحَكُوا قَلِيلًا، فَقَدْ ذَهَبْتُمْ بِعَارِهَا وَشَنَارِهَا، فَلَنْ تَرَحَّضُوهَا بِغَسَلِ أَبَدَاءٍ، وَأَيُّ تَرَحُّضُونَ قَتَلَ سَلِيلِ خَاتِمِ التُّبُوءَةِ وَمَعْدِنِ الرَّسَالَةِ وَمَدَارِ حُجَّتِكُمْ وَمَنَارِ مَحَجَّتِكُمْ سَيِّدِ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ؟! وَيْلَكُمْ يَا أَهْلَ الْكُوفَةِ! أَلَا سَاءَ مَا سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ إِنَّ سَخَطَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَفِي الْعَذَابِ أَنْتُمْ خَالِدُونَ. أَتَدْرُونَ أَيَّ كَيْدٍ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فَرَيْتُمْ وَ أَيْ دَمٍ لَهُ سَفَكْتُمْ وَ أَيْ كَرِيمَةٍ لَهُ أُبْرِزْتُمْ؟! لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِذَا تَكَادَ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَ تَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا وَ لَقَدْ أَتَيْتُمْ بِهَا حَرَقَاءَ شَرْهَاءَ طِلَاعِ الْأَرْضِ! أَفَعَجِبْتُمْ أَنْ أَمْطَرَتِ السَّمَاءُ دَمًا؟! فَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَى وَ أَنْتُمْ لَا تُنصَرُونَ! فَلَا يَسْتَخَفِّنَكُمُ الْمَهْلُ، فَلَا يَحْفِزُهُ الْبِدَارُ وَلَا يُخَافُ عَلَيْهِ قَوْتُ الشَّارِ! كَلَّا إِنَّ رَبِّي وَ رَبُّكُمْ لِبِالْمِرْصَادِ!»

و چون سخن به اینجا رسید زینب علیها السلام حرکت نمود و مردم را حیرت زده دست بر دهان نهاده دیدم

...

و این سخنان بلاغت آمیز از فصاحت آن حضرت ظاهر می گردد و سخت تر از این موقع مجلس یزید بود ⁽¹⁴⁾ زینب علیها السلام در برابر آن جبار عنید، با حالت غربت و اسارت و تحمل یک عالم مصیبت و مشاهده سرهای شهدا خصوص سر مقدس امام حسین علیه السلام چنان خطبه ای ایراد فرمود که اگر فصحای معروف عالم با تفکر و تأمل بسیار ابراز و اظهار می نمودند لایق تمجید می بودند.

سفر تاریخی حضرت زینب علیها السلام به کربلا

بهترین جلوه گاه برای شناخت شخصیت وجودی بی بی زینب همان سفر تاریخی کربلا و مطالعه ماجرای جانگداز واقعه «طف» و به دنبال آن خواندن داستان اسارت زینب علیها السلام و همراهان او در کوفه و شام و برخورد با ستمگران و یاغیان آن زمان است که تاریخ آن را ثبت و عظمت فوق العاده دختر امیرالمؤمنین علیها السلام را جلوه گر ساخته است.

نخستین مطلبی که در آغاز این بحث جالب توجه است این است که چگونه زینب علیها السلام بدون شوهر خود عبدالله به همراه برادرش امام حسین علیها السلام اقدام به این سفر کرده و چرا عبدالله بن جعفر به همراه آنان نرفت؟ برخی گفته اند: شدت علاقه زینب علیها السلام به برادرش به حدی بود که هنگام ازدواج با عبدالله شرط کرد که هرگاه امام حسین علیها السلام خواست به سفری برود زینب بتواند به همراه برادر مسافرت کند و عبدالله از او جلوگیری نکند، قدر مسلم اینست که زینب علیها السلام با رضایت شوهر خود به این سفر پر خطر و تاریخی قدم گذاشت و علت همراهی نکردن شوهرش به همراه امام علیها السلام علتش این بود که برای او مسلم نبود سرنوشت امام حسین علیها السلام در جنگ به شهادت منجر خواهد شد اگر چه برای امام حسین علیها السلام و برخی از نزدیکان مطلب روشن و مسلم بوده و از این رو در مکه ماند چنانچه افراد دیگری از نزدیکان امام علیها السلام هم به همین علت همراه او نرفتند و برخی هم چون استاد توفیق ابوعلم در کتاب فاطمه زهرا خود صفحه 79 گفته اند: ناتوانی و عجز عبدالله از مسافرت سبب شد تا نتواند به این سفر برود زیرا سن عبدالله در آن وقت حدود 72 سال بوده است. اما عبدالله بن جعفر به دو فرزند خود دستور داد تا ملازم حضرت باشند و آن دو به همراه امام علیها السلام به کربلا آمدند و در روز عاشورا به شهادت رسیدند.

ورود حضرت زینب علیها السلام به کربلا و ماجرای شب و روز عاشورا

ابوالفرج از امام زین العابدین علیه السلام نقل می نماید فرمود: به خدا سوگند من در اواخر روز با پدرم نشسته بودم و بیمار بودم و پدرم اصلاح تیرهایی می نمود، و در مقابل او «جون» غلام آزاد کرده ابوذر غفاری نشسته بود، بناگاه امام حسین علیه السلام شروع به خواندن این اشعار نمود:

يا دَهْرُ أَفِ لِكِ مَنْ خَلِيلٍ كَمْ لَكَ بِالْأَشْرَاقِ وَالْأَصِيلِ
مَنْ صَاحِبٍ وَ مَاجِدٍ قَتِيلٍ وَالْأَدْهْرُ لَا يَقْنَعُ بِالْبَدِيلِ
وَالْأَمْرُ فِي ذَاكَ إِلَى الْجَلِيلِ وَكُلُّ حَى سَالِكِ سَبِيلِ

یعنی: ای روزگار! چه بد دوستی هستی! چه بسیار در بامدادان و شامگاهان، یار و نامدار کشته، داشته ای، و روزگار به جایگزین بسنده نمی کند، کار در این باره به دست خدای بزرگ است و هر زنده ای راه مرا می پیماید.

فرمود: اما من شنیدم و خودداری از گریه نمودم ولی عمّه ام زینب تنها از باقی زنان شنید و بی تاب شد و نتوانست خودداری کند، و از این رو از جا برخاست و به نزد امام دوید و فریاد زد: آه از این مصیبت، ای کاش مرگ من رسیده بود! امروز چنان است که مادرم فاطمه و پدرم علی و برادرم حسن از دنیا رفته اند، ای بازمانده گذشتگان، و ای دادرس بازماندگان!

امام علیه السلام که چنان دید نظری به خواهر افکنده و به او فرمود: خواهر جان مواظب باش شیطان حلم و شکیباییت را از کفّت نرباید!

امام علیه السلام فرمودند: ای خواهر هرگاه دست از مرغ قطا بردارند خواهد خوابید، زینب علیها السلام عرضه داشت پس معلوم می شود خود تن به کشتن می دهی، پس این حال اندوه مرا طولانی تر و دل مرا محزون تر می نماید. این بگفت و غش کرده بر زمین افتاد امام علیه السلام همی خواهر را قسم داد و او را برگرفت و به خیمه برد.

حضرت زینب علیها السلام روز عاشورا

در تاریخ در ماجرای غم انگیز روز عاشورا چند جا نام زینب علیها السلام مذکور است، یکی در وقتی که علی اکبر امام حسین علیه السلام بر روی زمین افتاد و پدر را به بالین خود طلبید نقل شده که زینب علیها السلام خود را به میدان رسانید و روی کشته علی اکبر انداخت و صدا را به «یا أُخِیَاهُ و یا بن أُخِیَاهُ و امهجة قلباه» و امثال این جملات بلند کرد و بگفته بعضی بی بی زینب علیها السلام این کار را کرد تا برادرش حسین را به خود متوجه سازد و بدینوسیله از شدت اندوهی که با دیدن فرزند به آن حضرت دست داده بود بکاهد. یکجا می بینیم فرزند کوچک امام حسین علیه السلام عبدالله که با دیدن عموی عزیزش که روی خاک افتاده از خیمه بیرون می دود تا خود را به عمو برساند، در اینجا امام علیه السلام خواهر را مخاطب ساخته صدا می زند، خواهر جان این کودک را نگهدار. حضرت زینب علیها السلام می دود و عبدالله را می گیرد اما آن کودک دست خود را از دست عمه می کشد و به غربت عموی خود می گرید و خود را به عمو می رساند که سرانجام در آغوش عمو آن سنگدلان وی را به شهادت می رسانند. در آخرین ساعات امام علیه السلام برای خداحافظی به نزد زن ها می آید باز زینب علیها السلام را مخاطب می سازد و می فرماید:

خواهرم فرزند کوچک من علی اصغر را بیاور تا با او وداع کنم و چون بی بی آن فرزند شش ماهه را به دست آن حضرت می دهد (حرمه بن کاهل علیه اللعنه) تیری سه شعبه به گلوی نازک آن طفل می زند و در آغوش پدر به شهادت می رسد. جای دیگر می نویسند: برای آخرین بار امام علیه السلام به نزد بانوان حرم می آید و محرم اسرار خود بی بی زینب علیها السلام را مخاطب می سازد و از او جامه کهنه ای می خواهد تا زیر لباسهای خود بیوشد و می گوید: خواهرم جامه کهنه ای برایم بیاور که احدی از این مردم در آن رغبت نکنند تا زیر لباسهایم بیوشم شاید بعد از کشته شدنم بدنم را برهنه نکنند و تا آنجا که برادر خود را برای رفتن به میدان شهادت بدرقه می کند که یکی از شاعران بنام عُمان سامانی این ماجرای غم انگیز را از زبان شعر بیان می کند:

خواهرش بر سینه و بر سر زنان رفت تا گیرد برادر را عنان

سیل اشکش بست بر شه راه را
 در قفای شاه رفتی هر زمان
 کای سوار سرگران کم کن شتاب
 تا ببوسم آن رُخ دلجوی تو
 شه سراپا گرم شوق و مست ناز
 دید مشکین موئی از جنس زنان
 زن مگو مرد آفرین روزگار
 زن مگو خاک درش نقش جبین
 باز دل بر عقل میگیرد عنان
 میدراند پورده اهل راز را
 پنجه اندر جامه جان می برد
 هر زمان هنگامه ای سر می کند
 اندر این مطلب عنان از من گرفت
 پس ز جان بر خواهر استقبال کرد
 همچو جان خود در آغوشش کشید
 کای عنانگیر من آیا زینبی
 پیش پای شوق زنجیری مکن
 با تو هستم جان خواهر همسفر
 خانه سوزان را تو صاحبخانه باش
 جان خواهر در غم زاری مکن
 معجز از سر پرده از رخ وامکن
 دود آهش کرد حیران شاه را
 بانگ مهلاً مهلاًش بر آسمان
 جان من لختی سبکتر زن رکاب
 تا ببوسم آن شکنج موی تو
 گوشه چشمی به آن سو کرد باز
 بر فلک دستی و دوستی بر عنان
 زن مگو بنتُ الجلالِ اُختُ الوقار
 زن مگو دست خدا در آستین
 اهل دل را آتش اندر جان زنان
 میزند با ما مخالف ساز را
 صبر و طاقت را گریبان می درد
 گر کنم منعی فزونتر می کند
 من از او گوش او زبان از من گرفت
 تا رخش بوسد الف را دال کرد
 این سخن آهسته در گوشش کشید
 یا که آه دردمندان در شبی
 راه عشق است این عنانگیری مکن
 تو بیا این راه کوبی من بسر
 با زنان در هم‌رهی مردانه باش
 با صدا بهرم عزاداری مکن
 آفتاب و ماه را رسوا مکن

هست بر من ناگوار و ناپسند از تو زینب گر صدا گردد بلند
هر چه باشد تو علی را دختری ماده شیرا کی کم از شیر نری
با زبان زینبی شاه آنچه گفت با حسینی گوش زینب می شنفت

در جای دیگر می بینیم زینب علیها السلام وقتی برادرش حسین علیه السلام را روی زمین کربلا دید و لشکر بی شرم و مأموران پسر مرجانه و یزید اطراف بدن مطهرش را برای کشتن آن حضرت گرفته اند دید از خیمه بیرون آمد و پسر سعد را مخاطب ساخت و به عنوان سرزنش و ملامت و بصورتی تحقیرآمیز بدو فرمود: ای پسر سعد آیا ابا عبدالله الحسین علیه السلام کشته می شود و تو می نگری؟

و چرا بی تفاوت هستی و سرانجام دختر امیرالمؤمنین علیه السلام به سمت آن قوم بی شرم نگاهی کردند و صدا زدند آیا در میان شما یک نفر مسلمان نیست؟ با همین جمله بی بی چنان تزلزلی در ارکان لشکر دشمن و روحیه آنها افکند که تا پایان عمر ننگینشان اثر گذارد و از همانجا گروهی را به فکر قیام بر ضد بنی امیه انداخت و بعداً بنام تواین معروف شدند و با رهبری مختار ثقفی حکومت عبیدالله بن زیاد را در کوفه سرنگون کردند.

حضرت زینب علیها السلام در عصر عاشورا

محدث قمی در راستای وقایع عاشورا از کتاب اخبار الدول قرمانی نقل می کند که وقتی آن بی شرمان به خیمه های امام علیه السلام هجوم آوردند و شروع به غارت خیمه ها و سوزاندن آنها کردند، شمر بن ذی الجوشن پیش آمد و آهنگ قتل حضرت علی بن الحسین علیه السلام را که در بستر بیماری بودند کرد در این وقت حضرت زینب علیها السلام بیرون آمد و گفت: به خدا سوگند نمی گذارم او را بکشید تا من کشته شوم!

شمر (علیه اللعنه) که چنان دید از کشتن آن حضرت صرفنظر کرد. و این هم یک فضیلت دیگر از فضایل بانوی شجاع و دلیر کربلا که بدینوسیله از جان امام زمان خود را محافظت نمود.⁽¹⁷⁾

همچنین از حمید بن مسلم روایت شده که عصر عاشورا زنان را از خیمه ها بیرون ریختند و آن خیمه ها را آتش زدند، فراموش نمی کنم دختر امیرالمؤمنین را در همان حالت که در مرثیه برادرش با صوتی حزین و دلی غمگین می گفت: «یا محمدا صلی علیک ملائکه السماء هذا حسین مرمل بالدماء، و بناتک سیایا الی الله المشتکی و الی محمد المصطفی و الی علی المرتضی و الی فاطمة البتول و الی حمزة سید الشهداء یا محمدا هذا حسین بالبراء تسفی علیه الصبا، قتیل اولاد البنایا» «ای محمد سلام ملائکه آسمان بر تو این حسین است که به خون آغشته و اعضای بدنش از هم جدا گشته و دخترانت اسیر گشته، این حسین توست که در اینجا روی زمین افتاده و باد صبا بر پیکر او گرد و غبار می افشانند، اینان فرزندان پیغمبر هستند که همچون اسیران آنان را می برند»

روز یازدهم محرم و حرکت اسرا به سوی کوفه

آنچه که مورخین نقل کرده اند، پسر سعد عصر عاشورا سر مقدس حضرت اباعبدالله علیه السلام و جوانان و یاران شهیدش را از بدن جدا کرده و بوسیله صبحی و شمر و دیگران (علیهم لعنت الله) و در دو نوبت به کوفه فرستاد و خود و جمعی از لشکریانش آن شب را در کربلا ماند و روز دیگر نزدیک ظهر بود که پس از دفن کشتگان خود کودکان و خواهران امام علیه السلام و زنان بازمانده دیگر را برداشته و سوار بر شتران بی جهاز و محمل های بی رویوش و بی فرش و طرز رفتار آن مردم سنگدل و تندخو که همه چیز خود حتی شرف و انسانیت داده چند سکه پول سیاه و یا وعده های تو خالی پسر زیاد از دست داده بودند، با آن کودکان بی گناه و معصوم به سمت کوفه حرکت و از کنار کشتگان عزیز خود عبور دادند فقط خدا می داند چه به آنها گذشت و چه حالی داشتند و چه صحنه های دلخراشی پدید آمد که دوست و دشمن به حال آنان گریستند،

روز یازدهم که اهل بیت را به کوفه حرکت داد تا شب به کوفه رسانید با توجه به فاصله میان کربلا تا کوفه حدود 80 کیلومتر است می توان فهمید که بر سر آن مصیبت زدگان و زنان داغ دیده کودکان پدر و برادر از دست داده بر روی مرکبهای تندرو و بدون جهاز آن هم با حال گرسنگی و تشنگی و بی خوابی... چه گذشته است. بخصوص آنکه شمر بن ذی الجوشن مأمورانی را گماشته بود تا مراقب زنان و کودکان باشند که آنها گریه و زاری نکنند و اگر صدایشان به گریه بلند شد آنها را بزنند و با کمال خشونت رفتار کنند، شب دوازدهم محرم بود خاندان پیغمبر را در پشت کوفه در بیابانی فرود آوردند و صبح فردای آن روز وارد شهر کردند حالا آیا کسی بود که در آن شب برای این کودکان معصوم و بی گناه خیمه ای بزند یا جامه مرتبی داشتند که آنها را از سرما حفظ کند و آیا آب و غذایی به آنها دادند؟ و آیا خواب به چشم آنها رفت؟... خدا می داند؟!

فردا صبح شهر کوفه را کنترل و چهار هزار سرباز را به جهت جلوگیری از خطرات احتمالی و تهدیدات دیگر در سر هر کوی و برزن مسلح گماردند. در میان این مراقبات خاندان پیغمبر علیهم السلام را وارد

شهر کردند و سرهای شهدا را نیز در نيزه کرده و جلوی آنها گرفتند و اهل بیت را بصورت اسیر از روم و زنگ بدنبال سرها سوار بر شتران و محملهای بی روپوش و جهاز سوار کرده و اطراف را سربازان مسلح گماشته و از کوچه و بازار و مسیری که تا قصر حکومتی دارالاماره بود عبور دادند.

مردم کوفه به جز سرکردگان و جنایتکاران این جنایت هولناک تاریخی افراد که از ماجرا مطلع بودند و بیشتر نمی دانستند اینان کیانند و از کجا می آیند؟ از این رو زنی از اهل کوفه سر خود را از بام خانه بزیر آورد و از آن پرسید «من آی الاساری آتنن؟» شما از کدام اسیران و از چه شهر و دیاری هستید؟ گفتند: «نحن أساری آل محمد» ما اسیران از خاندان پیغمبریم! و آن زن که چنان دید از بام خانه به زیر آمد و مقداری جامه و لباس تهیه کرد و به نزد آنها آورده به ایشان داد و آنها به وسیله آن خود را پوشانیدند و حتی عده ای نان و خرما از روی ترحم و دلسوزی به دست کودکان اسرا می دادند که ام کلثوم نان و خرماها را می گرفت.

هیاهویی در شهر پیچید و مردم گریه کنان به سرعت خود را به مسیری که آنان را به سوی دارالاماره می بردند رسانده و مشغول تماشا شدند، و آن مناظر رقت باری که باور دیدن آن را نداشتند از نزدیک می دیدند. در این میان دختر امیرالمؤمنین علیه السلام زینب کبری علیها السلام آن مناظر رقت بار را مشاهده می کند از یک طرف یادگار برادرش علی بن الحسین زین العابدین علیه السلام را دست بسته و سوار بر شتر برهنه بصورت یک اسیر دستگیر شده در غل و زنجیر مشاهده می کند! از سوی دیگر سر برادر محبوب خود حسین علیه السلام را که عشق و علاقه به او، زینب را به این سفر کشانده بر فراز نيزه می نگرد و خواهران و برادر زادگان و زنان دیگر که بصورت اسیران خارج از اسلام آنها را درآورده می بیند، کودکان بی پناه و معصومی را که آن همه گرسنگی و تشنگی و رنج و تعب دیده و آن همه کتک از این سربازان و مردم بی شرم خورده را با رنگهای پریده نگاه می کند.

اما در برابر همه این مناظر دلخراش و مصیبتهای کمرشکن بیاد رسالت تاریخی خود می افتد، رسالت بیدار کردن فریب خورده و بیان مظالم و جنایتهای دستگاه جبار و طاغوتی یزید بن معاویه و...

خطبه آتشین حضرت زینب علیها السلام در کوفه

«الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ.

أَمَّا بَعْدُ، يَا أَهْلَ الْكُوفَةِ! يَا أَهْلَ الْخُتْلِ وَالْخِذْلِ! أَتَبْكُونَ؟! فَلَا سَكَنَتِ الْعَبْرَةُ وَلَا هَدَاتِ الرِّنَّةُ! إِنَّمَا مَثَلُكُمْ مَثَلُ الَّتِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ! أَلَا وَإِنَّ فِيكُمْ الصَّلْفَ وَالصَّنْفَ وَدَاءَ الصِّدْرِ الشَّنْفِ وَمَلَقَ الْأَمَّةِ وَحَجَزَ الْأَعْدَاءَ كَمَرَعَى عَلَى دِمْنَةٍ أَوْ كَفِضَةَ عَلَى مَلْحُودَةٍ! أَلَا سَاءَ مَا تَزِرُونَ! إِي وَاللَّهِ فَابْكُوا كَثِيرًا وَاضْحَكُوا قَلِيلًا، فَقَدْ ذَهَبْتُمْ بِعَارِهَا وَشَنَارِهَا، فَلَنْ تَرَحُّضُوهَا بِغَسَلٍ أَبَدًا، وَأَنْتَى تَرَحُّضُونَ قَتْلَ سَلِيلِ خَاتِمِ النَّبِيِّ وَ مَعْدِنِ الرِّسَالَةِ وَمَدَارِ حُجَّتِكُمْ وَمَنَارِ مَحَجَّتِكُمْ سَيِّدِ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ؟! وَيَلِكُمْ يَا أَهْلَ الْكُوفَةِ! أَلَا سَاءَ مَا سَوَّيْتُمْ لَكُمْ أَنْفُسَكُمْ أَنْ سَخَطَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَفِي الْعَذَابِ أَنْتُمْ خَالِدُونَ. أَتَذَرُونَ أَيْ كَيْدَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فَرِيئْتُمْ وَ أَيْ دَمَ لَهُ سَفَكْتُمْ وَ أَيْ كَرِيمَةَ لَهُ أَبْرَزْتُمْ؟! لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِذَا تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَنْفَطِرْنَ مِنْهُ وَ تَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَ تَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا وَ لَقَدْ أَتَيْتُمْ بِهَا خِرْقَاءَ شَرِّهَا طِلَاعِ الْأَرْضِ! أَفَعَجِبْتُمْ أَنْ أَمْطَرَتِ السَّمَاءُ دَمًا؟! فَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَى وَ أَنْتُمْ لَا تُنصَرُونَ! فَلَا يَسْتَخْفِنُكُمْ الْمَهْلُ، فَلَا يَحْفِزُهُ الْبِدَارُ وَ لَا يُخَافُ عَلَيْهِ قَوْتُ الثَّارِ! كَلَّا إِنَّ رَبِّي وَ رَبُّكُمْ لِبَالِمِرْصَادٍ!»

داستان اُمّ حبیبه حضرت زینب علیها السلام

در بحر المصائب می خوانیم: یک روز زنی طبقی از طعام آورد و در نزد بی بی زینب علیها السلام گذارد. آن علیا مخدره فرمود این چه طعامی است، مگر نمی دانی صدقه بر ما حرام است؟ عرض کرد ای زن اسیر، به خدا قسم صدقه نیست، بلکه نذری است که بر من لازم است و برای هر غریب و اسیر می برم. حضرت زینب علیها السلام فرمود این عهد و نذر چیست؟ عرض کرد من در ایام کودکی در مدینه رسول خدا صلی الله علیه و آله بودم و در آنجا به مرضی دچار شدم که اطبا از معالجه آن عاجز آمدند. چون پدر و مادرم از دوستان اهل بیت بودند

برای استشفای مرا به دارالشفای امیرالمؤمنین علیه السلام بردند و از بتول عذرا فاطمه زهرا علیها السلام طلب شفا نمودند. در آن حال حضرت حسین علیه السلام نمودار شد. امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: ای فرزند، دست بر سر این دختر بگذار و از خداوند شفای این دختر را بخواه! پس دست بر سر من گذاشت و من در همان حال شفا یافتم و از برکت مولایم حسین تاکنون مرضی در خود نیافتم. پس از آن، گردش لیل و نهار مرا به این دیار افکند و از ملاقات موالیان خود محروم ساخت.

لذا بر خود لازم کردم و نذر نمودم که هر گاه اسیر و غریبی را ببینم چندان که مرا ممکن می شود برای سلامتی آقام حسین علیه السلام به آنها احسان کنم، باشد که یک مرتبه دیگر به زیارت ایشان نایل بشوم و جمال ایشان را زیارت کنم. آن زن چون سخن را بدین جا رسانید علیا مخدره زینب علیها السلام صیحه از دل برکشید و فرمود یا اُمَّةَ اللَّهِ همین قدر بدان که نذرت تمام و کارت به انجام رسید و از حالت انتظار بیرون آمدی. همانا من زینب دختر امیرالمؤمنین ام و این اسیران، اهل بیت رسول خداوند مبین هستند و این هم سر حسین علیه السلام است که بر در خانه یزید منصوب است. آن زن صالحه از شنیدن این کلام جانسوز، فریاد ناله برآورد و مدتی از خود بیخود شد. چون به هوش آمد خود را بر روی دست و پای ایشان انداخت و همی بوسید و خروشید و ناله واسیّده، وا اماماه، و واغریباه به گنبد دوار رسانید و

چنان شور و آشوب بر آورد که گفتی واقعه کربلا نمودار شده است. سپس در بقیه عمر خود از ناله و گریه بر حضرت سیدالشهداء علیه السلام ساکت نگردید تا به جوار حق پیوست.

ذکر منازل راه کوفه تا شام

اهل بیت امام حسین علیه السلام را دیار به دیار و شهر به شهر در غل جامعه و شکنجه و آزار و شماتت و استهزاء و آزار دشمنان قرار گرفتند این منازل به ترتیب عبارتست از:

1- تکریت 2- موصل 3- خُرّان 4- دعوات 5- قنسرین 6- سیبور 7- حمص 8- بعلبک 9- قصر بنی مقاتل 10- حُمّاة 11- حَلَب 12- نصیبین 13- عسقلان 14- دیر قسیس 15- دیر راهب.⁽²⁰⁾

ورود اهل بیت علیهم السلام به شام

اسیران آل محمد صلی الله علیه و آله را در روز اول ماه صفر سال 61 هجری قمری وارد شام کردند در این هنگام حضرت ام کلثوم علیها السلام به شمر که رئیس نگهبانان بود نزدیک شد و فرمود: اکنون که ما را به این شهر می برید از دروازه هایی وارد کنید که تماشاگر کمتر باشد.

دوم اینکه به این مأمورها بگو، سرها را از میان کجاوه ها بیرون ببرند و از ما دور کنند تا تماشاگران به تماشای سر پردازند و از تماشای ما دور گردند ولی شمر از عنادی که داشت عکس آن را انجام داد و دستور داد سرها را در میان کجاوه ها عبور دهند و از همان دروازه حَلَب که جمعیت بیشتر در آن رفت و آمد می کند وارد سازند.

وارد کردن اهل بیت علیهم السلام به مجلس یزید و حالات حضرت زینب علیها السلام

اسیران اهل بیت را در حالی که به ریسمانی بسته بودند وارد مجلس یزید کردند امام سجاد علیه السلام فرمود: «ای یزید اگر رسول خدا صلی الله علیه و آله ما را در این حال ببیند به گمان تو چه خواهد کرد؟». یزید دستور داد آن ریسمان را بریدند.

زینب کبری سلام الله علیها وقتی که سر بریده برادر را در جلو یزید دید، دست برد و از شدت مصیبت گریبان خود را پاره کرد و با صدای جگرسوز فریاد زد: «یا حُسَيْنَا یا حَبِيبَ رَسُوْلِ اللهِ يَابْنَ مَكَّةَ وَ مَنِي يَابْنَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَا سَيِّدَةَ نِسَاءِ يَابْنَ بَنْتِ الْمُصْطَفَى!»

از آه جانکاه و غمبار زینب کبری علیها السلام همه اهل مجلس به گریه افتادند آن گاه لبهای سر مقدس شروع به حرکت کرده و این آیات قرآن⁽²²⁾ را تلاوت نمود: (سَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مَنَقَلٍ يَنْقَلِيُونَ) یزید سنگدل چون دید رسوا می شود و خواست او را بر حضار مشتبه سازد در مقابل اهانت امام حسین علیه السلام چوب خیزران را که در دست داشت بر لب و دندان امام حسین علیه السلام زد.

در این بین وقتی فاطمه و سکینه دو دختر امام حسین علیه السلام نگاه کردند و دیدند یزید بر لب و دندان امام حسین علیه السلام چوب خیزران می زند، صدای گریه بلند کردند، به طوری که از گریه آنها زندهای یزید و دختران معاویه به گریه افتادند، سرانجام این دو خواهر دلسوخته نتوانستند تاب بیاورند به عمه خود زینب علیها السلام پناه بردند و گفتند: عمه جان، یزید با چوبدستی خود دندانهای پیشین پدرمان را می زند.

زینب علیها السلام برخاست و به زبان حال چنین گفت: آیا چوب می زنی دستت شل گردد، این سر و صورت از چهره هایی است که سالهای طولانی برای خدا سجده کرده است.⁽²³⁾

خطبه حضرت زینب علیها السلام در مجلس یزید

وقتی که یزید در مجلس خود در ملاء عام گستاخی های بسیار کرد و با اشعار کفرآمیز آنچه خواست یاهو گفت و دم از شان پیروزی خود زد، لازم بود که با یک سخنرانی مستدل و آتشین سرکوب گردد و بادهای غرورش از مشک سیاه وجودش خالی شده و ضمناً مردم آگاه شوند و از گمراهی به راه هدایت کشیده شوند و پیام شهیدان و هدف آنها مشخص گردد، قهرمان این میدان دست پرورده امیرمؤمنان و فاطمه زهرا بی بی زینب کبری سلام الله علیها بود که برخاست و خطبه خود را چنین آغاز کرد:

این وقت زینب، دختر علی بن ابی طالب و دختر فاطمه زهرا علیها السلام به پای خواست و فرمود:

«الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَىٰ جَدِّي رَسُولِ اللَّهِ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ.

صَدَقَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ كَذَلِكَ يَقُولُ: ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ أَسَاءُوا السُّوَأَىٰ أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَ كَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ. أَطْنَنْتِ - يَا يَزِيدُ! - حِينَ أَخَذْتَ عَلَيْنَا أَقْطَارَ الْأَرْضِ وَ ضَيَّقْتَ عَلَيْنَا آفَاقَ السَّمَاءِ فَأَصْبَحْنَا لَكَ فِي إِسَارٍ تُسَاقُ إِلَيْكَ سَوْقًا فِي قَطَارٍ وَ أَنْتَ عَلَيْنَا ذُو إِقْتِدَارٍ أَنْ بِنَا مِنَ اللَّهِ هَوَانًا وَ عَلَيْكَ مِنْهُ كِرَامَةٌ وَ امْتِنَانًا وَ أَنَّ ذَٰلِكَ لِعِظْمِ خَطْرِكَ وَ جَلَالَةِ قَدْرِكَ؟! فَشَمَخْتَ بِأَنْفِكَ وَ نَظَرْتَ فِي عَظْفِكَ تَضْرِبُ أَصْدْرِيكَ فَرِحًا وَ تَنْقُضُ مِذْرُوبِيكَ مَرَحًا حِينَ رَأَيْتِ الدُّنْيَا لَكَ مُسْتَوْسِقَةً وَ الْأُمُورَ لَدَيْكَ مُتَسِقَةً وَ حِينَ صَفَىٰ لَكَ مُلْكُنَا وَ خَلَصَ لَكَ سُلْطَانُنَا!

فَمَهْلًا مَهْلًا! لَا تَطِشْ جَهْلًا! أَنْسَبْتَ قَوْلَ اللَّهِ: (وَ لَا يَحْسِبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمَلِّ لَهُمْ خَيْرًا لِّأَنْفُسِهِمْ إِنََّّمَا نُمَلِّ لَهُمْ لِيَزْدَادُوا إِثْمًا وَ لَهُمْ عَذَابٌ مَّهِينٌ)؟! أَمِنَ الْعَدْلُ يَا ابْنَ الطَّلَقِ تَخْدِيرُكَ حَرَائِرِكَ وَ إِمَائِكَ وَ سَوْقَكَ بَنَاتِ رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامِ سَبَايَا؟! قَدْ هَتَكْتَ سُتُورَهُنَّ وَ أَبْدَيْتَ وَجُوهَهُنَّ يَحْدُوا بِهِنَّ الْأَعْدَاءُ مِنْ بَلَدٍ إِلَىٰ بَلَدٍ وَ يَسْتَشْرِفُهُنَّ أَهْلُ الْمَنَاقِلِ، وَ يَتَبَرَّزْنَ لِأَهْلِ الْمَنَاهِلِ، وَ يَتَصَفَّحْنَ وَجُوهَهُنَّ الْقَرِيبُ وَ الْبُعِيدُ وَ الْغَائِبُ وَ الشَّهِيدُ وَ الشَّرِيفُ وَ الْوَضِيعُ وَ الدُّبْيِيُّ وَ الرَّفِيعُ، وَ لَيْسَ مَعَهُنَّ مِنْ رِجَالِهِنَّ وَلِيٌّ وَ لَا مِنْ حِمَاتِهِنَّ حَمِيمٌ، عَتَوْا مِنْكَ عَلَى اللَّهِ وَ جُحُودًا لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَ دَفَعًا لِمَا جَاءَ بِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ! وَ لَا غَرَوْا مِنْكَ وَ لَا عَجَبَ مِنْ فِعْلِكَ، وَ أَتَىٰ يُرْتَجَىٰ مِمَّنْ لَفَظَ فُوهَ أَكْبَادَ الشُّهَدَاءِ وَ نَبَتَ لِحْمِهِ بِدِمَاءِ السُّعْدَاءِ وَ نَصَبَ الْحَرْبَ لِسَيِّدِ الْأَنْبِيَاءِ وَ جَمَعَ الْأَحْزَابَ وَ شَهَرَ الْحِرَابَ وَ هَزَّ السُّيُوفَ فِي وَجْهِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ؟! أَشَدُّ الْعَرَبِ لِلَّهِ جُحُودًا وَ أَنْكَرُهُمْ لَهُ رَسُولًا وَ أَظْهَرُهُمْ لَهُ عُدُوَانًا وَ أَعْتَائَهُمْ عَلَى الرَّبِّ كُفْرًا وَ طُغْيَانًا؟! أَلَا إِنَّهَا نَتِيجَةٌ خِلَالَ الْكُفْرِ وَ صَبُّ يُجْرَجِرُ فِي الصَّدْرِ لِقَتْلَىٰ يَوْمِ بَدْرٍ. فَلَا يَسْتَبِطُ فِي بُغْضِنَا أَهْلَ

الْبَيْتِ مَنْ كَانَ نَظْرُهُ إِلَيْنَا شَفِئاً وَشَنَاناً وَإِحْناً وَاضْغَاناً يُظْهِرُ كُفْرَهُ بِرَسُولِهِ وَيَفْصَحُ ذَلِكَ بِلِسَانِهِ فَهُوَ يَقُولُ فَرَحاً بِقَتْلِ
وَلَدِهِ وَ سَبِي ذَرِيَّتِهِ غَيْرُ مُتَحَوِّبٍ وَ لَا مُسْتَعْظِمٍ.

لَأَهْلُوا وَاسْتَهْلُوا سَرَحاً وَ لَقَالُوا يَا بَزِيرُ لَا تَشَلْ

مُنْتَحِيّاً عَلَى ثَنِيَا أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عليه السلام وَ كَانَ مُقْبِلَ رَسُولِ اللَّهِ، يَنْكُتُهَا بِمُخَصَّرَتِهِ قَدْ التَّمَعَ السُّرُورُ بِوَجْهِهِ!

لَعَمْرِي لَقَدْ نَكَاتَ الْقُرْحَةَ وَ اسْتَأْصَلَتِ الشَّافَةَ بِإِرَاقَتِكَ دَمَ سَيِّدِ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ وَابْنِ يَعْسُوبِ الْعَرَبِ وَ شَمْسِ آلِ
عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، وَ هَتَفَتْ بِأَشْيَاخِكَ وَ تَقَرَّبَتْ بِدَمِهِ إِلَى الْكُفْرَةِ مِنْ أَسْلَافِكَ، ثُمَّ صَرَخَتْ بِبِنْدَائِكَ وَ لَعَمْرِي لَقَدْ نَادَيْتَهُمْ لَوْ
شَهِدُوكَ وَ وَشِيكََا تَشْهَدُهُمْ وَ لَنْ يَشْهَدُوكَ وَ لَتَوَدُّ يَمِينِكَ كَمَا زَعَمْتَ شَلَّتْ بِكَ عَن مِرْفَقِهَا وَ جَدَّتْ وَ أَحْبَبْتَ أُمَّكَ لَمْ
تَحْمِلْكَ وَ أَبَاكَ لَمْ يَلِدْكَ حِينَ تَصِيرُ إِلَى سَخَطِ اللَّهِ وَ يُخَاصِمُكَ رَسُولُ اللَّهِ.

اللَّهُمَّ خُذْ بِحَقِّنَا وَ انْتَقِمْ مِمَّنْ ظَلَمْنَا وَ اخْلُلْ غَضَبِكَ عَلَيَّ مَنْ سَفَكَ دِمَائِنَا وَ نَقَضَ ذِمَامِنَا وَ قَتَلَ حِمَاتِنَا وَ هَتَكَ عَنَّا
سُدُورَنَا!

وَ فَعَلْتَ فَعَلْتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَ مَا فَرَيْتَ إِلَّا جِلْدَكَ وَ مَا جَزَرْتَ إِلَّا لِحْمَكَ! وَ سَتَرْدُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ بِمَا تَحَمَّلْتُ مِنْ
ذَرِيَّتِهِ وَ انْتَهَكْتَ مِنْ حُرْمَتِهِ وَ سَفَكْتَ مِنْ دِمَاءِ عَتْرَتِهِ وَ لِحْمَتِهِ حَيْثُ يَجْمَعُ بِهِ شَمْلُهُمْ وَ يَلْمُ شَعْنَهُمْ وَ يَنْتَقِمُ مِنْ ظَالِمِهِمْ وَ
يَأْخُذُ لَهُمْ بِحَقِّهِمْ مِنْ أَعْدَائِهِمْ فَلَا يَسْتَفْرِزُكَ الْفَرَحُ بِقَتْلِهِ وَ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتاً بَلْ أحيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ
يُرزُقُونَ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ.

وَ حَسْبُكَ بِاللَّهِ وَلِيّاً وَ حَاكِماً وَ بِرَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وآله خَصِيماً وَ بِجَبْرَيْلَ ظَهيراً وَ سَيِّعِمْ مِنْ بَوَاكٍ وَ مَكْنَكٍ مِنْ رِقَابِ
الْمُسْلِمِينَ أَنْ يَسُّ لِلظَّالِمِينَ بَدَلاً وَ أَيُّكُمْ شَرُّ مَكَاناً وَ أَضَلُّ سَبِيلاً.

وَ مَا اسْتِغْصَارِي قَدْرِكَ وَ لَا اسْتِغْظَامِي تَقْرِيْعَكَ تَوْهَمًا لِانْتِجَاعِ الْخِطَابِ فِيكَ بَعْدَ أَنْ تَرَكْتَ عِيُونَ الْمُسْلِمِينَ بِهِ
عَبْرِي وَ صُدُورَهُمْ عِنْدَ ذِكْرِهِ حَرَى، فَتِلْكَ قُلُوبٌ قَاسِيَةٌ وَ نَفُوسٌ طَاطِيَةٌ وَ أَجْسَامٌ مَحْشُوءَةٌ بِسَخَطِ اللَّهِ وَ لَعْنَةِ الرَّسُولِ، قَدْ
عَشَّشَ فِيهِ الشَّيْطَانُ وَ فَرَّخَ، وَ مِنْ هُنَاكَ مِثْلُكَ مَا دَرَجَ وَ نَهَضَ.

فَالْعَجَبُ كُلُّ الْعَجَبِ لِقَتْلِ الْأَتْقِيَاءِ وَ أَسْبَاطِ الْأَنْبِيَاءِ وَ سَلِيلِ الْأَوْصِيَاءِ بِأَيْدِي الطُّلُقَاءِ الْخَبِيثَةِ وَ نَسْلِ الْعَهْرَةِ الْفَجْرَةِ
تَنْطِفُ أَكْفُهُمْ مِنْ دِمَائِنَا وَ تَتَحَلَّبُ أَفْوَاهُهُمْ مِنْ لُحُومِنَا، وَ لِلجُنُثِ الزَّاكِيَةِ عَلَى الْجُيُوبِ الضَّاحِيَةِ تَنْتَابُهَا الْعَوَاسِلُ وَ تُعَفِّرُهَا
الْفَرَاعِلُ!

فَلَيْنَ اتَّخَذْتُنَا مَعْنِماً لِنَتَّخِذْنَا وَشِيكاً مَعْرِماً حِينَ لَا تَجِدُ إِلَّا مَا قَدَمْتَ يَدَاكَ وَ مَا اللَّهُ بِظَلَامٍ لِلْعَبِيدِ؛ وَ إِلَى اللَّهِ الْمُشْتَكِي
وَ الْمُعْوَلُّ وَ إِلَيْهِ الْمُلْجَأُ وَ الْمُؤَلُّ؛ ثُمَّ كَيْدُ كَيْدِكَ وَ أَجْهَدُ جُهْدِكَ! فَوَالَّذِي شَرَّفَنَا بِالْوَحْيِ وَ الْكِتَابِ وَ النَّبُوءَةِ وَ الْأَنْتِجَابِ، لَا
تُذْرِكُ أَمَدَنَا وَ لَا تَبْلُغُ غَايَتَنَا وَ لَا تَمَحُّوا ذِكْرَنَا وَ لَا يَرْحُضُ عَنْكَ عَارِهَا! وَ هَلْ رَأَيْكَ إِلَّا فَنَدًا، وَ أَيُّمَكَ إِلَّا عَدَدًا، وَ
جَمْعُكَ إِلَّا بَدَدًا، يَوْمَ يُنَادِي الْمُنَادِي: أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ الظَّالِمِ الْعَادِي؟!

وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي حَكَمَ لِأَوْلِيَائِهِ بِالسَّعَادَةِ وَ خَتَمَ لِأَصْفِيَائِهِ بِبُلُوغِ الْإِرَادَةِ وَ تَقَلُّبِهِمْ إِلَى الرَّأْفَةِ وَ الرَّحْمَةِ وَ الرِّضْوَانِ وَ
الْمَغْفِرَةِ، وَ لَمْ يَشَقْ بِهِمْ غَيْرَكَ وَ لَأَبْتَلِي بِهِمْ سِوَاكَ، وَ نَسْأَلُهُ أَنْ يُكْمِلَ لَهُمُ الْأَجْرَ وَ يُجْزِلَ لَهُمُ الثَّوَابَ وَ الذُّخْرَ، وَ نَسْأَلُهُ
حُسْنَ الْخِلَافَةِ وَ جَمِيلَ الْإِنَابَةِ، إِنَّهُ رَحِيمٌ وَدُودٌ.»

خطبه آتشین و بلند پایه بی بی زینب سلام الله عليها همه نقشه شوم یزیدیان را نقش بر آب کرد و
جو آلوده شام را عوض کرد بطوری که یزید اظهار پشیمانی کرد و همه گناهان را بر گردن ابن زیاد
نهاده و او را لعنت می کرد. (24)

حضرت رقیه علیها السلام در عاشورا

در بعضی روایات آمده است: حضرت سکینه علیها السلام در روز عاشورا به خواهر سه ساله ای (که به احتمال قوی همان رقیه علیها السلام باشد) گفت: «بیا دامن پدر را بگیریم و نگذاریم برود کشته شود». امام حسین علیه السلام با شنیدن این سخن بسیار اشک ریخت و آنقدر رقیه علیها السلام صدا زد: «بابا! مانعت نمی شوم. صبر کن تا ترا ببینم». امام حسین علیه السلام او را در آغوش گرفت و لبهای خشکیده اش را بوسید. در این هنگام آن نازدانه ندا درداد که:

«الْعَطَشُ الْعَطَشُ، فَإِنَّ الظَّمَأَ قَدْ أَحْرَقَنِي؛ بابا بسیار تشنه ام، شدت تشنگی جگرم را آتش زده است. امام حسین علیه السلام به او فرمود «کنار خیمه بنشین تا برای تو آب بیاورم». آنگاه امام حسین علیه السلام برخاست تا به سوی میدان برود، باز هم رقیه علیها السلام دامن پدر را گرفت و با گریه گفت: یا آبه آئین تمضی عننا؟ بابا جان کجا می روی؟ چرا از ما بریده ای؟ امام علیه السلام یک بار دیگر او را در آغوش گرفت و آرام کرد و سپس با دلی پر خون از او جدا شد.»

آخرین دیدار امام حسین علیه السلام با حضرت رقیه علیها السلام

وداع امام حسین علیه السلام در روز عاشورا با اهل بیت علیهم السلام صحنه ای بسیار جانسوز بود، ولی آخرین صحنه دلخراش و جگرسوز، وداع ایشان با دختری سه ساله بود که ذیلاً می خوانیم:

هلال بن نافع، که از سربازان دشمن بود، می گوید: من پیشاپیش صف ایستاده بودم. دیدم امام حسین علیه السلام، پس از وداع با اهل بیت خود، به سوی میدان می آید. در این هنگام ناگاه چشمم به دخترکی افتاد که از خیمه بیرون آمد و با گامهای لرزان، دوان دوان به دنبال امام حسین علیه السلام شتافت و خود را به آن حضرت رسانید. آنگاه دامن آن حضرت را گرفت و صدا زد:

«یا اَبه! اَنْظِرْ اِلَیَّ فَاِنِّی عَطْشَانٌ.»

بابا جان، به من بنگر، من تشنه ام.

شنیدن این سخن کوتاه ولی جگرسوز از زبان کودکی تشنه کام، مثل آن بود که بر زخمهای دل داغدار امام حسین علیه السلام نمک پاشیده باشند. سخن او آنچنان امام حسین علیه السلام را منقلب ساخت که بی اختیار اشک از دیدگانش جاری شد. با چشمی اشکبار به آن دختر فرمود: «اللَّهُ یَسْقِیکِ فَاِنَّهُ وَکیلی. دخترم، می دانم تشنه هستی خدا ترا سیراب می کند؛ زیرا او وکیل و پناهگاه من است.

هلال می گوید: پرسیدم «این دخترک که بود و چه نسبتی با امام حسین علیه السلام داشت؟»

به من پاسخ دادند: او رقیه علیها السلام دختر سه ساله امام حسین علیه السلام است.⁽²⁵⁾

به یاد لب تشنه پدر آب نخورد!

عصر عاشورا که دشمنان برای غارت به خمیه ها ریختند، در درون خیمه ها مجموعاً 23 کودک از اهل بیت علیهم السلام را یافتند.

به عمر سعد گزارش دادند که این 23 کودک، بر اثر تشنگی در خطر مرگ هستند.

عمر سعد اجازه داد به آنها آب بدهند. وقتی که نوبت به حضرت رقیه ع رسید آن حضرت ظرف آب را گرفت و دوان دوان به سوی قتلگاه حرکت کرد. یکی از سپاهیان دشمن پرسید: کجا می روی؟ حضرت رقیه ع فرمود: «بابایم تشنه بود. می خواهم او را پیدا کنم و برایش آب ببرم».

او گفت: آب را خودت بخور. پدرت را با لب تشنه شهید کردند!

حضرت رقیه ع در حالیکه گریه می کرد، فرمود: «پس من هم آب نمی آشامم».

کودکی دامان پاکش شعله آتش گرفت گفت با مردی بکن خاموش دامان را

دامنش خاموش چون شد، گفت با مرد عرب کن تو سیراب از کرم این کام عطشان مرا

آب داد او را ولی گفتا نخواهم خورد آب تشنه لب کشتند این مردم عزیزان مرا

نیز در کتاب مفاتیح الغیب ابن جوزی آمده است که، صالح بن عبدالله می گوید: موقعی که خیمه ها را آتش زدند و اهل بیت ع رو به فرار نهادند، دختری کوچک به نظرم آمد که گوشه جامه اش آتش گرفته، سراسیمه می گریست و به اطراف می دوید و اشک می ریخت.

مرا به حالت او رحم آمد. به نزد او تاختم تا آتش جامه اش را فرو نشانم. همین که صدای سم اسب مرا شنید اضطرابش بیشتر شد. گفتم: ای دختر، قصد آزارت ندارم. بناچار با ترس ایستاد. از اسب پیاده شدم و آتش جامه اش را خاموش نمودم و او را دلداری دادم. یک مرتبه فرمود: ای مرد، لبهایم از شدت عطش کبود شده، یک جرعه آب به من بده.

از شنیدن این کلام رقتی تمام به من دست داده ظرفی پُر از آب به او دادم. آب را گرفت و آهی کشید و آهسته رو به راه نهاد. پرسیدم: عزم کجا داری؟ فرمود: خواهر کوچکتری دارم که از من تشنه تر است. گفتم: مترس، زمان منع آب گذشت، شما بنوشید. گفت: ای مرد، سؤالی دارم، بابایم حسین ع تشنه بود، آیا آبش دادند یا نه؟! گفتم: ای دختر نه والله، تا دم آخر می فرمود: «أَسْقُونِي شَرِبَةً مِنْ الْمَاءِ».

می فرمود: یک شربت آب به من بدهید، ولی کسی او را آبش نداد بلکه جوابش را هم ندادند.

وقتی که آن دختر این سخن را از من شنید، آب را نیشامید، و بعضی از بزرگان می گویند اسم او حضرت رقیه خاتون رضی الله عنها بوده است.⁽²⁶⁾

به یاد رقیه علیها السلام در مدینه

روایت شده است هنگامی که حضرت زینب علیها السلام با همراهان به مدینه بازگشت، زنهاى مدینه برای عرض تسلیت به حضور ایشان آمدند. حضرت زینب علیها السلام تمامی حوادث جانسوز کربلا و کوفه و شام را برای آنها بیان می کرد، و آنها می گریستند تا اینکه به یاد حضرت رقیه علیها السلام افتاد و فرمود:
اما مصیبت رحلت حضرت رقیه علیها السلام در خرابه شام کرم را خم و مویم را سفید کرد. زنها وقتی این سخن را شنیدند، صدایشان به شیون و ناله و گریه بلند شد، و آن روز به یاد رنجهای جانگداز حضرت رقیه علیها السلام بسیار گریستند. (27)

ماجرای حضرت رقیه خاتون علیها السلام

امام حسین علیه السلام دختر کوچکی داشتند که او را بسیار دوست می داشت و او نیز پدر را بسیار دوست می داشت نامش رقیه و 3 سال داشت و همراه اسیران در شام به سر می برد و از فراق پدر، شب و روز گریه می کرد، شبی پدر را در خواب دید، وقتی که از خواب بیدار شد، بی تابی شدیدی کرد و گفت: «پدرم را بیاورید، نور چشمم را می خواهم». اهل بیت علیهم السلام هر چه را او نوازش دادند تا آرام شود آرام نگرفت و آنچنان با سوز گریست که همه اهل بیت علیهم السلام به گریه افتادند و بصورتشان می زدند و خاک بر سر می ریختند و موهای خود را پریشان می کردند یزید صدای گریه آنها را شنید گفت: چه خبر است؟ جریان را به او گفتند گفت: سر پدرش را برای او ببرید و جلو او بگذارید تا آرام شود. سر بریده امام حسین علیه السلام را در میان طبقی گذاشتند و روی آن را با حوله ای پوشاندند و نزد رقیه آوردند و جلو او گذاشتند.

رقیه گفت: این چیست؟ من پدرم را می خواهم، غذا نمی خواهم، گفتند: پدر تو در همین جاست، رقیه حوله را برداشت، ناگهان سر بریده ای را دید گفت این سر کیست؟ گفتند: سر پدرت می باشد. سر را برداشت و به سینه اش چسباند و می گریست و چنین می گفت: ای بابا جان چه کسی تو را به خونت رنگین کرده؟ بابا جان چه کسی رگهای گلویت را بریده؟ بابا جان چه کسی مرا در کودکی یتیم کرد؟ بابا جان دختر بی بابا به که پناه برد تا بزرگ شود؟ بابا جان کاش نابینا بودم و این منظره را نمی دیدم، بابا جان کاش خاک را بالش زیر سر قرار می دادم، ولی محاسن تو را خضاب شده به خون نمی دیدم.

آنقدر درد دل کرد تا وقتی او را حرکت دادند دریافتند که جان به جانان سپرده.

یزید دستور داد پیکر پاک رقیه را غسل دادند و کفن نموده و به خاک سپردند. (28)

مقدمات سفر اهل بیت علیهم السلام از شام به مدینه و فراق حضرت رقیه

خطبه های امام سجاد علیه السلام و حضرت زینب علیها السلام و جریانات دیگر باعث شد که مردم تغییر جهت دادند و یزید از ترس شورش مردم و اغفال آنها اظهار پشیمانی کرد و ابن زیاد را قاتل معرفی می کرد. از سوی دیگر به اهل بیت اظهار محبت می کرد و حتی به آنها اجازه داد که از دمشق برای امام حسین علیه السلام و شهدای کربلا عزاداری کنند.

و بعد جریان به گونه ای شد که یزید، ماندن اهل بیت امام حسین علیه السلام را در شام خطرناک دانست و در بازگرداندن آنها به وطن خودشان مدینه شتاب نمود.

بعضی گفته اند: هنگام بیرون آمدن از شام، زینب علیها السلام و همراهان به یاد

رقیه افتادند، زینب علیها السلام به زنهاى شام که به بدرقه آنها آمده بودند فرمود: ما از میان شما می رویم ولی یک دختر خردسال را در میان شما گذاشتیم او در این شهر غریب است کنار قبر او بروید و او را فراموش نکنید. زینب علیها السلام و همراهان تا دیوارهای شام دیده می شد بیاد رقیه اشک می ریختند آن دخترک ستمدیده که هنگام آمدن به شام بلبل اهل بیت بود و همواره سراغ بابا را می گرفت ولی اکنون خاموش شده و در میان کاروان نیست.

کاروان به قصد مدینه حرکت می کرد وقتی به دو راهی رسیدند یک راه به طرف کربلا و یک راه دیگر به طرف مدینه می رفت به راهنما گفتند ما را از راه کربلا عبور بده تا پس از زیارت قبور شهیدان از آنجا به سوی مدینه برویم.

بی بی زینب علیها السلام به سوی قتلگاه برادر حرکت کرد و به اتفاق اهل بیت به عزاداری پرداختند، حضرت زینب با صدای جانکاه که دلها را جریحه دار می کرد می فرمود: ای وای برادرم حسین جان، ای وای ای محبوب دل پیامبر خدا، ای فرزند مکه و منی، گفت و گفت تا کنار قبر بی هوش به زمین افتاد و زنها اجتماع کردند آب به صورت زینب می پاشیدند تا به هوش آمد و همواره به عزاداری پرداختند. (29)

امام زمان علیه السلام در مصیبت عمه اش حضرت زینب علیها السلام، خون می‌گرید.
حاج ملا سلطان علی، روضه خوان تبریزی، که از جمله عبّاد و زهّاد بوده، گوید: در خواب مشرف
به محضر والای امام زمان علیه السلام شدم

عرض کردم: مولانا! آنچه در زیارت ناحیه مقدّسه ذکر شده است که می‌فرماید: «فَلَا تُدَبِّتُكَ صَبَاحاً
وَمَسَاءً وَلَا بُكَيْنَ عَلَيَّكَ بَدَلَ الدُّمُوعِ دَمًا» صحیح است؟

فرمودند: بلی!

عرض کردم: آن مصیبتی که در سوگ آن به جای اشک، خون گریه می‌کنید کدام است؟ آیا مصیبت
علی اکبر علیه السلام است؟

فرمودند: نه! اگر علی اکبر علیه السلام زنده بود او هم در این مصیبت، خون گریه می‌کرد!

گفتم: آیا مقصود مصیبت حضرت عباس علیه السلام است؟

فرمودند: نه بلکه اگر حضرت عباس علیه السلام هم در حیات بود او نیز در این مصیبت خون گریه می
کرد.

گفتم: لابد مصیبت حضرت سیدالشهداء علیه السلام است؟

فرمودند: نه! حضرت سیدالشهداء علیه السلام هم اگر در حیات بود، در این مصیبت خون گریه می‌کرد.

پرسیدم: پس این کدام مصیبت است؟

فرمود: آن مصیبت اسیری زینب علیها السلام است. (30)

سفارش و توسل

آیت الله حاج میرزا احمد سیبویه، ساکن تهران، از آقای شیخ حسین سامرای که از اتقیای اهل منبر در عراق بودند، نقل کردند:

در ایّامی که در سامراً مشرف بودم روز جمعه ای طرف عصر به سرداب مقدّس رفتم. دیدم غیر از من احدی نیست. حالی پیدا کرده و متوجه مقام صاحب الأمر - صلوات الله علیه - شدم. در آن حال صدایی از پشت سر شنیدم که به فارسی فرمود: به شیعیان و دوستان بگویند که خدا را به حقّ عمّه ام حضرت زینب - سلام الله علیها - قسم دهند که فرج مرا نزدیک گرداند.⁽³¹⁾

کرامت حضرت رقیه علیها السلام

حجّت الاسلام و المسلمین آقای حاج شیخ محمود شریعت زاده خراسانی، طی نامه ای در تاریخ دوم جمادی الثانیة 1418 ه. ق نقل کرامت حضرت رقیه به دفتر انتشارات مکتب الحسین علیه السلام ارسال نموده و مرقوم داشته اند:

روزی وارد حرم حضرت رقیه علیها السلام شدم. دیدم جمعی مقابل ضریح مقدس مشغول زیارت خواندن و عزاداری می باشند و مداحی با اخلاص به نام حاج نیکویی مشغول روضه خوانی است از او شنیدم که می گفت:

خانه های اطراف حرم را برای توسعه حرم مطهر خریداری می نمودند. یکی از مالکین که یهودی یا نصرانی بود، به هیچ وجه حاضر نبود خانه خود را برای توسعه حرم بفروشد.

خریداران حاضر شدند که حتی به دو برابر و نیم قیمت خانه را از او بخرند، ولی وی نفروخت. بعد از مدتی زن صاحب خانه حامله شده و نزدیک وضع حمل وی می شد. او را نزد پزشک معالج می بردند، بعد از معاینه می گوید: بچه و مادر، هر دو در معرض خطر می باشند و خانم باید زیر نظر ما باشد. قبول کردند، تا درد زایمان شروع شد. صاحب خانه می گوید: همسر مرا به بیمارستان بردم و خودم برگشتم و آمدم درب حرم حضرت رقیه علیها السلام و به ایشان متوسّل شدم و گفتم اگر همسر و فرزندم را نجات دادی و شفای آنان را از خدا خواستی و گرفتی خانه ام را به تو تقدیم می کنم.

مدتی مشغول توسّل بودم، بعد به بیمارستان رفتم و دیدم همسرم روی تخت نشسته و بچه در بغلش سالم است. همسرم گفت: کجا رفتی؟ گفتم رفتم جایی کاری داشتم. گفت: نه، رفتی متوسّل به دختر امام حسین علیه السلام شدی! گفتم از کجا می دانی؟ زن جواب داد: من، در همان حال زایمان که از شدت درد گاهی بیهوش می شدم، دیدم دختر بچه ای وارد اطاق بیمارستان شد و به من گفت: ناراحت مباش، ما سلامتی تو و بچه ات را از خدا خواستیم، فرزند شما هم پسر است، سلام مرا به شوهرت برسان و بگو اسمش را حسین بگذارد! گفتم: شما کی هستید؟ گفت: من رقیه دختر امام حسین علیه السلام هستم.

بعد از روضه خوانی از مداح مذکور (حاجی نیکویی) سؤال کردم این داستان را از که نقل می کنی؟
در جواب گفت: از خادم حرم حضرت رقیه علیها السلام نقل می کنم، که خود از اهل تسنن می باشد و افتخار
خدمتگزاری در حرم نازدانه امام حسین علیه السلام را دارد و پدرش هم از خادمین حرم حضرت رقیه
علیها السلام بوده است.

زائرین قبر من این شام عبرت خانه است
مدفنم آباد و قصر دشمنم ویرانه است
دختری بودم سه ساله، دستگیر و بی پدر
مرغ بی بال و پری را از قفس کاشانه است
بود سلطانی ستمگر صاحب قدرت یزید
فخر می کرد او که مستم در کفم پیمانہ است
داشت او کاخی مجلل، دستگاهی باشکوه
خود چه مردی کز غرور سلطنت دیوانه است
داشتم من بستری از خاک و بالینی ز خشت
همچو مرغی کو بسا محروم ز آب و دانه است
تکیه می زد او به تخت سلطنت با کبر و جد
این تکبیر ظالمان را عادت روزانه است
من به دیوار خرابه می نهادم روی خود
زین سبب شد رو سفیدم، شهرتم شاهانه است
بر تن رنجور من شد کهنه پیراهن کفن
پر شکسته بلبلی را این خرابه لانه است
محو شد آثار او، تابنده شد آثار من
ذلت او عزت من هر دو جاویدانه است
(کهنمویی) چشم عبرت باز کن، بیدار شو!
هر که از اسرار حق آگه نشد بیگانه است

در مناقب و مصائب عصمت صغری زینب کبری
صبر از زبان عجز ثنا خوان زینب است
عقل بسیط واله و حیران زینب است
هر آیه در صحایف علوی به وصف صبر
نازل بر انبیا شده در شأن زینب است
ایوب صابر است و لکین در این مقام
انصاف ده که ریزه خور خوان زینب است
در قتلگاه جسم برادر به روی دست
بگرفت کای خدای من، این جان زینب است
قربانی تو است بکن از کرم قبول
کاری چنین به عهده ایمان زینب است
در خطبه اش که کوفه از آن شد سکوت محض
گفتی که ممکنات به فرمان زینب است
ابن زیاد شوم به دارالاماره اش
رسوا از منطق شرر افشان زینب است
با این که با عیال برادر به شهر شام
در دست اهل ظلم گریبان زینب است
بر همزن اساس جفا کاری یزید
لحن بلیغ و نطق درخشان زینب است
افزون بود ز حوصله خلق عالمی
درد و غمی که در دل سوزان زینب است
در ماتم حسین پریشانی جهان

عکسی ز حال زار پریشان زینب است
دارد «صغیر» امیدی و از روی اعتقاد
چشمش به لطف بیحد و پایان زینب است⁽³²⁾
شهر شام اوج مصیبت اسارت
اینجا شرار ناله آتش بر فلک زد
اینجا عدو بر زخم پیغمبر نمک زد
از مدخل این شهر تا کنج خرابه
دشمن میان کوچه زینب را کتک زد
اینجا لباس عید پوشیدند زنها
پای سر ببریده رقصیدند زنها
اینجا زدند آل علی را ظالمانه
شد بسته بر یک ریسمان ده نازدانه
با دست بسته کودکی نقش زمین شد
برداشتند او را ولی با تازیانه
اینجا سر راه اسیران ایستادند
اینجا به زین العابدین دشنام دادند
اینجا به نوک نیزه ها هجده قمر بود
خورشید زهرا جلوه گر از طشت زر بود
لبهای خونینش بهم می خورد اما
چشمش به سوی زینب خونین جگر بود
او با لب خونین دم از محبوب می زد
دشمن به پاسخ بر دهانش چوب می زد

اینجا عدو ظلم و ستم همواره کرده
با چوب، زخم بغض دل را چاره کرده
زینب که صبر از صبر او می برد حیران
در پای طشت زر گریبان پاره کرده
می رفت چون بالا و پایین چوب کینه
می زد به روی ماه خود سیلی سکینه⁽³³⁾
مرثیه مجلس یزید لعنة الله علیه در شام
میان طشت زر خونین گلی بود
کنارش داغدیده بلبلی بود
چه بلبل، بلبل شیرین زبانی
نه او را لانه ای، نه آشیانی
اگر چه سر فرو در زیر پر داشت
نظر گاهی میان طشت زر داشت
که ناگه دید گلچین ستمگر
گل سرخش نمود از چوب پرپر
بگفتا با دل پر غصه زینب
مزن چوب جفا ظالم بر این لب
مزن ظالم که او از ره رسیده
لبان غنچه اش زهرا مکیده
مزن چوب ستم را بر سر او
به پیش دیدگان خواهر او⁽³⁴⁾

پاورقی ها

- (1) زاد المعارف ص 22.
- (2) تفسیر نور الثقلین ج 5 ص 377-376.
- (3) به نقل از فاطمة الزهراء بهجة قلب المصطفى ص 854 و دختران فاطمه زهرا، رسولي محلاتی، ص 270.
- (4) به نقل از دختران فاطمه زهرا، رسولي محلاتی، ص 270.
- (5) نقل از کتاب رياحين الشريعة ج 3، ص 54.
- (6) فاطمه زهرا و دختران آن حضرت، ص 273.
- (7) فاطمه زهرا، رسولي محلاتی، ص 285.
- (8) شرح نهج البلاغه، 4 جلدی قدیم، ج 2، ص 104.
- (9) أساور من ذهب، ص 31، به نقل از شرح نهج البلاغه ابن ابی الحديد، ج 2، ص 104.
- (10) إعلام الوری، ج 1، ص 396.
- (11) أساور من ذهب نقل از سيره و سيمای امام حسين، علامه جلالی، ص 29 و عظمت حسين بن علی، زنجانی، ص 103.
- (12) به نقل از أساور من ذهب در احوالات حضرت زينب عليها السلام، تأليف آيت الله شيخ مهدي نجفي (ره).
- (13) لهوف، ص 201.
- (14) نقل شده از نورالابصار، چاپ دارالفکر، ص 203.
- (15) نقل از تاريخ طبري، ج 4، ص 291 و 292.
- (16) به نقل از مقاتل الطالبين، طبع نجف، ص 82 و 83.
- (17) نقل از نفس المهموم، صفحه 200.
- (18) لهوف، ص 85 و نفس المهموم، ص 213.
- (19) رياحين الشريعة ج 3 ص 188.
- (20) سوگنامه آل محمد، محمدی اشتهااردی، ص 437، به نقل از مشير الاحزان، ص 96.
- (21) لهوف، ص 174 و نفس المهموم، ص 239.
- (22) سوره شعراء، آیه 227.
- (23) معالی السبطين، ج 2، ص 156، به روايت کبريت الاحمر، ص 253، علامه محمد باقر بيرجندی، ص 253.
- (24) ترجمه لهوف، ص 181 و 186.
- (25) سرگذشت جانسوز حضرت رقيه عليها السلام ص 22 به نقل از الوقایع والحوادث محمد باقر ملبوبی، ج 3 ص 192.

- (26) حضرت رقیه علیها السلام، شیخ علی فلسفی ص 13.
- (27) حضرت رقیه علیها السلام، نوشته حجة الاسلام شیخ علی فلسفی ص 48، به نقل از ناسخ التواریخ، ص 507.
- (28) به نقل از منتخب طریحی مطابق نقل معالی السبطين، ج 2 ص 170.
- (29) ترجمه لهوف، ص 196 و ناسخ التواریخ، ج 2 ص 473.
- (30) شیفتگان حضرت مهدی علیه السلام، آقای قاضی زاهدی، صفحه 145، به نقل از عبقری الحسان مرحوم نهاوندی.
- (31) شیفتگان حضرت مهدی علیه السلام، ج 1، ص 251.
- (32) مصیبت نامه صغیر اصفهانی صفحه 196.
- (33) غلامرضا سازگار (میثم)، سحاب اشک، ص 52.
- (34) عبدالحسین رضایی خراسانی.

فهرست مطالب

- 4.....نسب حضرت زینب علیها السلام
- 4.....نام و القاب و کنیه حضرت زینب علیها السلام
- 5.....القاب حضرت زینب علیها السلام
- 6.....کنیه حضرت زینب علیها السلام
- 6.....دوران کودکی حضرت زینب علیها السلام
- 7.....ازدواج با عبدالله بن جعفر و ادامه زندگی آن بانو
- 9.....اولاد حضرت زینب علیها السلام
- 10.....مولد و مدفن حضرت زینب علیها السلام
- 11.....عبادت حضرت زینب علیها السلام
- 12.....مقامات عالیه و قوت ایمان حضرت زینب علیها السلام
- 13.....فصاحت و بلاغت حضرت زینب علیها السلام و ایراد خطبه در کوفه و شام
- 14.....متن خطبه در کوفه
- 15.....سفر تاریخی حضرت زینب علیها السلام به کربلا
- 16.....ورود حضرت زینب علیها السلام به کربلا و ماجرای شب و روز عاشورا
- 17.....حضرت زینب علیها السلام روز عاشورا
- 20.....حضرت زینب علیها السلام در عصر عاشورا
- 21.....روز یازدهم محرم و حرکت اسرا به سوی کوفه
- 23.....خطبه آتشین حضرت زینب علیها السلام در کوفه
- 24.....داستان اُمّ حبیبه حضرت زینب علیها السلام
- 26.....ذکر منازل راه کوفه تا شام
- 26.....ورود اهل بیت علیهم السلام به شام
- 27.....وارد کردن اهل بیت علیهم السلام به مجلس یزید و حالات حضرت زینب علیها السلام

28.....	خطبه حضرت زینب <small>علیها السلام</small> در مجلس یزید
31.....	حضرت رقیه <small>علیها السلام</small> در عاشورا.....
32.....	آخرین دیدار امام حسین <small>علیه السلام</small> با حضرت رقیه <small>علیها السلام</small>
35.....	به یاد رقیه <small>علیها السلام</small> در مدینه
36.....	ماجرای حضرت رقیه خاتون <small>علیها السلام</small>
37.....	مقدمات سفر اهل بیت <small>علیهم السلام</small> از شام به مدینه و فراق حضرت رقیه
39.....	سفارش و توسل
40.....	کرامت حضرت رقیه <small>علیها السلام</small>
42.....	عبرت خانه
46.....	پاورقی ها